

τοῦ ἀνέμου ἔχεις πάρει τὸ κλάμα,
 κ' ἐκάλεσες γύρω σπουργίτια.
 Πυκνὰ στὸ κεφάλι σου ἐφυτρώναν
 τῆς μαύρης μαγείας τὰ βοτάνια·
 τὸν τοῖχο ἢ βροχὴ πλημμυροῦσε,
 κ' ἐκόλλαε στὴν ὕψη σου ὁ ἀσβέστης,
 καὶ, χάσκοντας τότε, τὰ πλάνα σου δάκρυα
 σκορποῦσες στὴ γλότη τὴν ἱερὴ τῶν νεκρῶν...

ΜΕΤΑΦΡ. Κ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Ρόδα ρόδα ποῦ ἐλάμψατε σὰν τὰ χεῖλη
 τὰ φλεγόμεν' ἀπὸ ἡδονῇ 'στὸ μαῦρο πλήθος
 τῶν σγουρῶν τρελλῶν μαλλιῶν· ἀργὰ τὸ δεῖλι
 τ' ὠραῖο κορίτσι μόνο, ποῦ εἶχε τὸ στῆθος
 σὰν ὥριμο μῆλο, στὴν ἡσυχὴ πλατεία
 περιπατοῦσε κι' ὅταν γλυκὰ ἰσκιωμένα
 τὰ μάτια 'πὸ γαλάζιον, μὲ ἀνησυχία
 ἐρωτικὴν θαμποτρέμανε δακρυσμένα
 τὰ βλέφαρα. Τὰεράκι μουσκεμμένο—ρόδα—
 στὰ ἐσπέρια μύρα μὲ ἡδυπάθειαν γλυστοροῦσε
 γύρω ἀπὸ τίς ὠχρὲς μορφές μας· καὶ σεῖς ρόδα
 τραγουδοῦσατε· τὸ τραγοῦδι σας χυμοῦσε
 σειρηνικὸ καὶ ὕπουλο δίχτυ 'στὴ γαλήνῃ
 ἄπλωνε μέσ' τὸ γλυκὸ σκιόφως—τώρα
 θροῖσματα 'στὰ χρυσὰ φύλλα, κάποια δδύνη
 ποῦ ἴσως καὶ ἡ θλιβερὴ νὰ ἔφερεν ὥρα
 μόλις τὸν προδοτικὸ ἔλεγαν σκοπὸ σας.—
 Ἔσβυσαν πειὰ τὰ φῶτα μακρὰ 'στὴν πόλιν
 μὲ ἀθώων πουλιῶν λαχτάρα 'στὸ δικό σας
 δίχτυ ἐμεῖς πλεγμένοι σπαρταροῦμεν· κι' ὅλοι
 ἐκεῖ μάταια περιμένουν ἀδελφές ξανθοῦλες
 σκύβοντας στὰ ψηλὰ παράθυρα καὶ φίλοι
 ὦ ρόδα ρόδα ποῦ ἐλάμψατε τὸ δεῖλι
 στῶν μαλλιῶν τὸ μαῦρο πλήθος—ρόδα ὦ ρόδα.